

Kanaanka

Mnoštvo je pokušalo Isusa kamenovati zbog njegovih riječi, a ne zbog čuda koja je učinio.

Kanaanka

„Pokazao sam vam mnoga dobra djela od svog Oca; za koje od ovih djela me kamenuješ? Židovi mu odgovoriše i rekoše: “Ne kamenujemo vas zbog dobrog djela, već zbog bogohuljenja; jer, postajući čovjekom, postajete sami sebi Bog “(Ivan 10:32 -33).

„A kad je Isus otišao odatle, otišao je u dijelove Tira i Sidona. I gle, jedna Kanaanka, koja je napustila to okruženje, zavapila je govoreći: Gospodine, Sine Davidov, smiluj mi se, da je moja kći bijedno demonizirana. Ali nije odgovorio ni riječi. A njegovi su ga učenici, dolazeći k njemu, molili govoreći: “Zbogom, koji je vikao za nama!” A on odgovori i reče: Poslan sam samo k izgubljenim ovcama kuće Izraelove. Tada je došla i poklonila mu se govoreći: “Gospodine, pomози mi!” Ali on je odgovorio i rekao: Nije dobro uzimati dječji kruh i bacati ga štencima. A ona je rekla: Da, Gospodine, ali psi jedu i mrvice koje padaju sa stola njihovih gospodara. Tada joj Isus odgovori i reče: O ženo, velika je tvoja vjera! Neka to bude učinjeno za vas kako želite. I od toga sata ozdravila je njezina kći ” (Mt 15,21 -28).

Strani vjernik

Nakon što je farizejima zamjerio da misle da je služenje Bogu ravno slijedenju tradicija ljudi (Marko 7: 24-30), Isus i njegovi učenici otišli su u zemlje Tira i Sidona.

Evandelist Lucas jasno govori da je u stranim zemljama Isus ušao u kuću i nije želio da znaju da je on tamo, međutim, to nije bilo moguće sakriti. Grkinja, sirofeničanka krvi, koja je imala kćer opsjednutu nečistim duhom, nakon što je čula za Isusa, počela ju je moliti da izbací duh koji ju je mučio iz njezine kćeri.

„Jer je žena, čija je kći imala nečist duh, čula za njega, otišla i bacila mu se pod noge“ (Mk 7,25).

Evandelist Matej opisao je da je žena napustila susjedstvo i počela plakati govoreći:

– Gospode, sine Davidov, smiluj mi se, da je moja kći jedno demonizirana! No, usprkos molbama, čini se da je Isus nije čuo.

Za razliku od mnogih drugih koji su čuli za Isusa, Kanaanka je proglasila jedinstvenu istinu:

– ‘Gospodine, sine Davidov, smiluj mi se ...’.

Žena nije vapila za mađioničarem, čarobnjakom, iscjeliteljem, čudotvorcem, liječnikom itd., Ali je vapila za Davidovim sinom. Dok su se djeca Izraela pitala je li Krist zaista Sin Davidov, Božji Sin, Kanaanka je povikala puna sigurnosti: – ‘Gospodine, Davidov sine ...’, neobična sigurnost u usporedbi sa spekulacijama gomile – “I cijelo se mnoštvo zaprepasti i reče: ‘Nije li ovo Sin Davidov?’ (Mt 12,23).

Bog je u svetim spisima obećao da će Mesija biti Davidov sin, a izraelski se narod radovao njegovu dolasku. Bog je obećao da će Davidov potomak, prema tijelu, sagraditi kuću Bogu i

izraelsko će kraljevstvo biti uspostavljeno iznad svih kraljevstava (2. Sam 7,13.16). Međutim, isto je proročanstvo jasno stavilo do znanja da će ovaj potomak biti Božji Sin, jer će sam Bog biti njegov Otac, a potomak njegov Sin.

„Ja ću mu biti otac, a on moj sin; a ako dođem da prijestupim, kaznit ću ga štapom ljudskim i prugama sinova čovječjih “(2. Sam 7,14).

Iako je rođena u Davidovoj kući, jer je Marija bila Davidov potomak, književnici i farizeji odbacili su Mesiju. Iako su Pisma vrlo jasno pokazala da Bog ima Sina, nisu vjerovali u Krista i odbacili mogućnost da Bog ima Sina „Tko se popeo na nebo i sišao? Tko ti je zatvorio vjetrove u šake? Tko je vode vezao za odjeću? Tko je uspostavio sve krajeve zemlje? Kako se zoveš? A kako se zove tvoj sin ako to znaš? “ (Pr 30: 3).

Suočeno s Isusovim pitanjem: “Kako kažu da je Krist sin Davidov?” (Lk 20,41), njegovi optužitelji nisu mogli odgovoriti zašto je David svog sina proročki nazivao Gospodinom, ako je na djeci da poštuju roditelje, a ne roditelji prema djeci (Lk 20,44), međutim, što je ta strana žena čuti za Krista bilo je dovoljno da se zaključi da je Krist Sin Božji kojeg je David nazvao Gospodinom.

Sada, iako je bila stranac, žena je čula za Krista i informacije koje su je došle dovele su je do zaključka da je Krist obećani Mesija, Davidovo sjeme „Evo, dolaze dani, govori Gospodin, kad ću Davidu podići pravednu granu; i, kraljujući, kraljevat će i postupati mudro te će vršiti sud i pravdu u zemlji “(Jer 23,5).

Zbog ženskog vapaja učenici su se uznemirili i zamolili Krista da je otpusti. Tada je Isus odgovorio učenicima rekavši: – Poslan sam samo izgubljenim ovcama kuće Izraelove.

Unatoč tome što je bio u stranoj zemlji, Isus je naglasio što je njegovo poslanje „Došao je po svoje, a njegovi ga nisu primili“ (Ivan 1,11); „Izgubljene ovce bili su moj narod,

njihovi su ih pastiri učinili krivima, u planine koje su im skrenuli; od brda do brda hodali su, zaboravili su svoje počivalište “(Jer 50,6).

Dok su izraelski ljudi zaboravili na ‘mjesto svog odmora’, Bog je poslao njihova Sina, rođenog od žene, da ih najavi:

„Dođite k meni svi koji ste umorni i potlačeni, a ja ću vas odmoriti“ (Mt 11,28);

“O njegovom Sinu koji se rodio od Davidovih potomaka po tijelu” (Rim 1,3).

Kad saziva svoj narod govoreći: – Dođite k meni svi koji ste umorni i potlačeni, Isus se prepoznaje kao ispunjenje onoga što su prorekla Jeremijina usta.

Mesijin narod ga je odbio, ali Kanaanka je prišla Isusu i poklonila mu se, rekavši:

– Gospode, pomози mi!

Evandelist Matej jasno pokazuje da ga je štovala, jer je žena tražila pomoć od Krista. Jer je povikao:

– Gospode, pomози mi! Ženski je zahtjev bio štovanje Sina Davidova.

Nakon što je čula za Isusa, žena je vjerovala da je On Davidov Sin, a istodobno je vjerovala da je Krist Sin Božji, jer ga se klanjala tražeći pomoć. Evandelist jasno pokazuje da je čin traženja od Krista da mu podari dar oslobađanja njegove kćeri od tog strašnog zla, za ljude nemogućeg, predstavljao štovanje.

Obožavanje žene očito nije imalo učinka, kao što je Isus rekao:

– Nije dobro uzimati dječji kruh i bacati ga štencima. Kristov odgovor ženi bio je nadopuna Kristovu odgovoru

učenicima.

Zapis evanđelista Marka daje točno značenje Kristove fraze: „Neka djeca prvo budu zadovoljna; jer nije prikladno uzimati dječji kruh i bacati ga štencima “(Marko 7:27). Isus je isticao da je njegovo poslanje povezano s Izraelovom kućom, a sudjelovanje u njemu bilo bi usporedivo s činom obiteljskog čovjeka koji svojoj djeci uzima kruh i daje ga štencima.

Odgovor Kanaanke iznenađuje, jer se nije ponašala ugodno u usporedbi sa psima, i odgovara: – Da, Gospodine, ali psići jedu i mrvice koje padaju sa stola njihovih gospodara. Potvrđuje ono što joj je Isus rekao, međutim, naglašava da nije tražila hranu za svoju djecu, već mrvice koje pripadaju psićima.

Za tu je ženu mrvica sa stola Sina Davidova bila dovoljna da riješi njezin problem. Pokazala je da nije namjeravala uzimati kruh od djece koja su imala pravo biti sudionici za stolom, ali mrvica koja je pala sa stola Davidova sina bila je dovoljna.

Tada mu je Isus odgovorio: – O ženo, velika je tvoja vjera! Neka to bude učinjeno za vas kako želite. I od tog je sata ženska kći bila zdrava.

Važno je napomenuti da je Kanaanki prisustvovalo zato što je vjerovala da je Krist Božji izaslanik, Sin Davidov, Gospodin, a ne zato što je Isusa ganulo stanje očajne majke. Nije očaj oca ili majke onaj koji natjera Boga da pritekne u pomoć ljudima, jer Krist, kada je čitao Sveto pismo u proroku Izaiji, koji kaže

21 „Duh Gospodnji je na meni ...“, rekao je: „Danas se ispunilo ovo Pismo u vašim ušima“ (Luka 4:21) i jasno stavio do znanja da je pouzdanje u Boga ono što pokreće ruku Božju, jer je bilo bezbroj udovica. potrebit u Jeruzalemu, međutim, Ilija je poslan u kuću strane udovice. Jer? Budući da je ta stanovnica grada Sarepta de Sidom prepoznala da je Ilija prorok, i unatoč

svojoj potrebi, koja je graničila s očajem, pokazala je svoje povjerenje u Boga pokoravajući se prorokovoj riječi (Luka 4:25 -26).

Svjedočanstvo Svetog pisma

Mnogi koji su slijedili Krista imali su potrebe slične potrebama Kanaanke, međutim, ta se majka istaknula iz mnoštva jer je prepoznala dvije bitne istine:

1. da je Krist bio sin Davidov, i;
2. Sin Božji, Gospodin.

Iako je Krist poslan izgubljenim ovcama izraelske kuće, naviještajući evanđelje i čineći mnoga čudesa, djeca Izraela smatrala su Isusa Krista samo još jednim prorokom – „Neki, Ivan Krstitelj; drugi, Elias; a drugi Jeremija ili jedan od proroka “(Mt 16,14).

Kako djeca Jakova nisu prepoznala Isusa kao Božjeg izaslanika, sina čovječjeg, Krist se obratio svojim učenicima: ‘A ti, za koga kažeš da sam ja?’. Tada je apostol Petar divno priznao (priznao) da je Krist Sin Boga živoga.

Kako Židovi nisu mogli vidjeti da je Krist obećani Mesija, iako su u rukama imali Sveto pismo, istinsko svjedočanstvo Boga o Njegovom Sinu, Isus je uputio svoje učenike da nikome ne objavljuju ovu istinu.

„Tada je zapovjedio svojim učenicima da nikome ne govore da je on Isus Krist“ (Mt 16,20).

Zašto Isus nije želio da učenici izjave da je On Krist?

Jer Isus je želio da ljudi vjeruju u njega prema Pismu, jer su oni ti koji su svjedočili o njemu. To je zato što Isus jasno kaže da: nije prihvatio svjedočenje ljudi i ako svjedoči o

sebi, njegovo svjedočenje ne bi bilo istinito „Ako svjedočim o sebi, moje svjedočanstvo nije istina“ (Ivan 5:31) i da je svjedočenje Oca (iz Svetog pisma) bilo istinito i dovoljno „Postoji još jedan koji svjedoči o meni i znam da je njegovo svjedočenje o meni istinito“ (Ivan 5:32).

Iako razumijemo da je Ivan Krstitelj svjedočio o Kristu, ipak je njegovo svjedočenje bilo svjedočanstvo istine “Poslali ste glasnike Ivanu i on je posvjedočio istinu” (Ivan 5:33), odnosno sve što je Krstitelj rekao bilo je izravno vezano uz Sveto pismo, jer je samo Božja riječ istina (Ivan 17:17).

Isus sada nije želio da njegovi učenici otkriju da je on Krist jer ne prima svjedočanstvo od ljudi (Ivan 5:34), prije nego što je imao veće svjedočanstvo, svjedočenje Oca i svi ljudi moraju vjerovati u svjedočanstvo da Bog zabilježen o Njegovom Sinu u Svetom pismu “Vi pretražujete Pisma, jer mislite da u njima imate vječni život, a oni svjedoče o meni” (Ivan 5:39).

Vjerovanje u Boga ne proizlazi iz čuda, prije svjedočenja koje su proroci naviještali o istini (Ivan 4:48). Govoriti „čuda“ nije dokaz istine. Apostol Petar jasno pokazuje čemu svjedočiti: „Ali riječ Gospodnja ostaje zauvijek. I ovo je riječ koja je evangelizirana među vama “(1. Petrova 1,25). Svjedočiti znači govoriti Božju riječ, govoriti ono što govori Sveto pismo, objavljujući ljudima da je Krist Sin Božji.

Danas je naglasak mnogih na ljudima i njihovim čudima, ali Biblija jasno pokazuje da se služba apostola nije temeljila na čudima, već na riječi. Petrov je prvi govor stanovnike Jeruzalema izložio svjedočenju Svetog pisma (Djela apostolska 2:14 -36). Čak i nakon što je hrom čovjek ozdravio na vratima hrama, ukorio je svoje slušatelje kako se ne bi začudili čudesnom znaku (Dj 3,12), a zatim je izložio svjedočenje Svetog pisma (Dj 3,13-26) .

Kad su Židovi kamenovali Stjepana, bio je poput Ivana Krstitelja, svjedočeći o istini, to jest izlažući

svjedočanstvo koje je Bog dao o svom Sinu, objavljujući Sveto pismo bijesnoj gomili (Djela 7:51 -53).

Da je Stjepan brojao čudesne znakove, nikada ne bi bio kamenovan, jer je odbijanje ljudi u odnosu na riječ evanđelja, a ne u odnosu na čudesne znakove (Ivan 6:60). Mnoštvo je htjelo kamenovati Isusa zbog njegovih riječi, a ne zbog čuda koja je učinio. „Pokazao sam vam mnoga dobra djela od svoga Oca; za koje od ovih djela me kamenuješ? Židovi mu odgovoriše i rekoše: “Ne kamenujemo vas zbog dobrog djela, već zbog bogohuljenja; jer, postajući čovjekom, postajete sami sebi Bog “(Ivan 10:32 -33).

Mnogi su vidjeli čudo koje je Krist učinio za Kanaanku, međutim, mnoštvo koje ga je slijedilo nije priznalo da je Isus Sin Davidov kao što je to učinilo kad je čula o vječnoj Riječi, Gospodinovoj riječi koja ostaje zauvijek. Izraelskom narodu bilo je dano slušati Sveto pismo, ali nedostajalo im je Kanaanke koja je, čuvši za Isusa, odala priznanje i povikala za Davidovim Sinom i štovala ga.

Ženska razlika leži u činjenici da je čula i vjerovala, dok je mnoštvo koje je slijedilo Krista vidjelo čuda (Mt 11,20-22), ispitivalo svete spise (Ivan 5:39) i pogrešno zaključilo da je Isus samo Poslanik. Odbacili su Krista tako da nisu imali života (Ivan 5:40).

U Kanaanki i u mnogih pogana koji su vjerovali, ispuni se Izaija:

„Tražili su me od onih koji nisu tražili mene, našli su me oni koji me nisu tražili; Rekao sam naciji koja nije dobila ime po meni: Evo me. Evo me “(Iz 65: 1).

Sada to znamo (vjera dolazi sluhom) i slušanje Božjom riječju, a ono što je žena čula bilo je dovoljno da vjeruje „Kako će onda pozvati onoga u koga nisu vjerovali? I kako će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? i kako će čuti, ako nema nikoga da propovijeda? “ (Rim 10,14). Svatko tko čuje i vjeruje je

blagoslovljen, jer je sam Isus rekao:

“Isus mu reče: ‘Tome što si me vidio, povjerovao si; blago onima koji nisu vidjeli, a vjerovali su “(Ivan 20:29).

Kako je Kanaanka vjerovala, vidjela je slavu Božju “Isus mu reče: ‘Nisam li ti rekao da ćeš, ako povjeruješ, ugledati slavu Božju?’ (Ivan 11:40), za razliku od izraelskog naroda koji je očekivao vidjeti nadnaravno kako bi mogao vjerovati “Rekli su mu: ‘Kakav znak onda činiš da ga možemo vidjeti i vjerovati u tebe? Što radiš? “ (Jo 6:30).

Sada se slava Božja otkriva Kristovu licu, a ne čudesnim operacijama „Jer Bog, koji je rekao da svjetlost svijetli iz tame, svijetli u našim srcima, za osvjetljenje spoznaje slave Božje, u licu Isusa Krista“ (2Ko 4: 6). Ono što spašava je sjaj lica Gospodinova koji je sakrio lice od kuće sinova Izraelovih “I čekat ću Gospodina koji sakri lice svoje od kuće Jakovljeve i čekat ću ga” (Iz 8,17; Ps 80,3).

Kanaanki su prisustvovali jer je vjerovala, ne zato što je stavila Isusa uza zid ili zato što ga je ucjenjivala rekavši: – Ako mi ne odgovorite, rastrgat ću Sveto pismo. Prije nego što je nagrađena puštanjem svoje kćeri, žena je već vjerovala, za razliku od mnogih koji žele čudesnu akciju da vjeruju.

Što je Kanaanka čula o Kristu? Ako vjera dolazi kroz sluh, a sluh kroz Božju riječ. Ono što je Kanaanka čula nije svjedočanstvo čuda niti da se netko poznati obratio. Kad čuje da je netko postigao čudo ili pročitao natpis da je postigao milost, osoba neće natjerati na otvoreno priznanje da je Krist sin Davidov!

Svjedočanstvo koje proizvodi vjeru dolazi iz Svetih pisama, jer su ona svjedočanstva Kristova. Reći da je umjetnik preobraćen ili da je netko ostavio drogu, prostituciju itd. Nije zakon i zapečaćeno svjedočanstvo među Kristovim učenicima. Prorok Izaija je jasan:

„Zakonu i svjedočenju! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla “(Iz 8,20).

Svjedočanstvo je zaštitni znak crkve, a ne čudesni znakovi, jer je sam Krist upozorio da će lažni proroci raditi znakove, prorokovati i istjerivati □□demone (Mt 7,22). Plod koji proizlazi iz usana, odnosno svjedočanstvo je razlika između istinskog i lažnog proroka, jer će lažni prorok doći prerušen u ovcu, tako da ih je po djelima i izgledu nemoguće prepoznati (Mt 7,15) -16).

‘Tko vjeruje u mene prema Pismu’, uvjet je koji je Krist uspostavio tako da u ljudima postoji svjetlost. „Tko vjeruje u mene, kako kaže Sveto pismo, rijeke žive vode poteći će iz njegove maternice“ (Ivan 7:38), jer su Kristove riječi Duh i život (Ivan 6:63), neraspadljivo sjeme i samo takvo sjeme klija novi život koji daje pravo na život vječni (1. Petrova 1,23).

Tko vjeruje u Krista kao Sina Davidova, Gospodina, Sina živoga Boga, više nije stranac ni stranac. Neće živjeti na mrvicama koje padaju sa stola njegova gospodara, ali postao je sugrađanin svetaca. Postao sudionik Božje obitelji „Čim više niste stranci ili stranci, već sugrađani svetaca i obitelji Božje“ (Ef 2,19).

Tko vjeruje u Davidova Sina, vjerovao je u potomka obećanog Abrahamu, stoga je blagoslovljen kao vjernik Abraham i sudionik svih blagodati koje je Bog obećao preko svojih svetih proroka, jer sve što su proroci napisali, napisalo je o Sinu (Ivan 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Tko vjeruje, može sve činiti u Bogu, kako stoji:

„Tko je vjerom osvajao kraljevstva, prakticirao, postizao obećanja, lavovima zatvorio usta, ugasio snagu vatre, pobjegao s ruba mača, iz slabosti izvukao snagu, borio se u borbi, stavio vojske vojske stranci. Žene su primile svoje mrtve uskrsnućem; neki su mučeni, ne prihvaćajući njihovo

izbavljenje, kako bi postigli bolje uskrsnuće; A drugi su doživljavali prezir i bič, pa čak i lance i zatvore. Kamenovani su, piljeni, suđeni, ubijani mačem; hodali su odjeveni u ovčje i jareće kože, bespomoćni, napaćeni i zlostavljani (kojih je svijet bio nedostojan), lutajući pustinjama i planinama te zemaljskim jamama i špiljama. I svi ovi, nakon što su imali svjedočanstvo vjerom, nisu postigli obećanje, Bog je pružio nešto bolje o nama, da se oni neće usavršiti bez nas “(Heb 11:33 -40).